

in de huizen van bewaring in de Arrondissementshoofdplaatsen 250 op 30171 (0.83 %), in die buiten de hoofdplaatsen 29 op 1206 (2.4 %), in de Rijksopvoedingsgestichten 5 op 869 (0.57 %), in de Rijkswerkinrichtingen 10 op 5715 (0.17 %) en in de tuchtscholen 1 op 623 (0.16 %)."

Even verder lezen wij: „Het strengst in eischen en het verst gaande in bemoeiingen is het kerkbestuur der katholieken, zonder dat het zichtbare resultaat uit ethisch-sociaal oogpunt gunstig kan worden genoemd. Bij 35 % der bevolking waren in 1908 van hen in de bovenvermelde totaalcijfers: in gewone strafgevangenen 43.3 %, in de huizen van bewaring in de Arrondissementshoofdplaatsen 44.2 %, in die buiten deze hoofdplaatsen 86.3 %, in de Rijksopvoedingsgestichten 43.2 %, in de Rijkswerkinrichtingen 38.9 % en in de tuchtscholen 41.4 %. Misschien stemmen deze cijfers hun woordvoerders tot eenige bescheidenheid en matiging in hun uitingen omtrent de sociale verwoestingen, die het ongeloof, naar zij altijd verkondigen, zoude aanrichten. En het Staatsbestuur, hoe zijn vertegenwoordigers persoonlijk over eenig kerkelijk lidmaatschap mogen denken, kan er uit zien, dat van de twee uitersten, volledige individueele vrijheid eenerzijds en onvoorwaardelijke onderwerping aan kerkleer en geestelijk gezag anderzijds, het eerste uit het oogpunt van staatsbelang te verkiezen is."

Alvorens op die verhoudingscijfers van Mr. S. VAN HOUTEN nader in te gaan, wil ik nog een ander jurist aan het woord laten, die zich onlangs ook uitliet over het verband tusschen gezindte en criminaliteit. In het Tijdschrift voor Strafrecht heeft Mr. N. MULLER, substituut-griffier bij het gerechtshof te Arnhem, eenige cijfers gepubliceerd, verkregen bij het onderzoek gedaan naar de personen, die zich om hulp hadden aangemeld bij de Amsterdamsche afdeeling van het Genootschap tot zedelijke verbetering der gevangenen.

Aan deze publicatie zij het volgende ontleend: „Men heeft zich in den laatsten tijd wel druk gemaakt door de hoegrootheid van de criminaliteit der verschillende kerkgenootschappen met elkaar te vergelijken. En herhaaldelijk werd, uitgesproken of geïnsinueerd, de beleden godsdienst mede voor deze verschillen in misdadigheid verantwoordelijk gesteld of geprezen. Gedeeltelijk nu omdat onze practische arbeid het noodig maakte,